

SOLUL RĂCEI

FOAIE RELIGIOASA

ABONAMENTUL :

PE UN AN	3-50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1.80
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	5- cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM LA WEIKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33 TOATE SCRIBERILE LA V. BERBECA R., KÖRÖS-BÖKÉNY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU“ — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Inceputul cel energic al lui Abraam.

Dela I. Meister.

„Și Abraam sculându-se de dimineață, ...“ (I. Moisi cap. 22., vers 3.)

Către inceputul din inimă să însoțește și inceputul în a face. Voinței hotărâtă urmează faptul hotărît. „Și Abraam sculându-se de dimineață.“ Spre a dormi nu mai rămase acuma vreme. Abraam era bogat; el poședea mult aur și argint, mulți oameni și multe vite. Dară aceea bogăție nu-i folosi lui nimic în cea mai grea situație a vieții. Nu bogăția cea din afară, ci cea lăuntrică ajută în clipa decizătoare. Luptătorul credinței dispunea peste „multă sântire exerciată prin deprindere“. (Ebr. 5, 14.) Desevărsirea, obiceiuirea și deprinderea stau după acest loc al scripturii în legătură strinsă. Sântirile lui Abraam au fost deprinse în deosebire și hotărâre între bine și rău. Aceasta deprindere a sântirii să estindea și la lucrarea sa. Lui s'a făcut ca obiceiul sfânt a lucra îndată. Oh, câți sufăr de nesfântul obicei, a șovăi și a împinge pe altădată! Deja înțeleptul Solomon scutură pre cei nehotărâți și neactivi: „Nu da somn ochilor tăi, nici adormire pleoapelor tale. Când

te vei scula din somnul tău?“ (Prov. 6, 4-15.)

În zorile dimineții vieții sale ascultă Abraam și să despărți de patrie și să duse dela toate, câte îl opriră, a servi Domnului cu credincioșie. Des de dimineață privi Abraam spre regiunea văiei Siddim, ca să cunoască căile lui Dumnezeu. Cu ascultare nemișcată, și dacă cu ochiul lăcrămând, să sculă el dimineața de dimineață, luă pâne și un foiu cu apă și le puse pe umerii Agarei și o demise cu Ismail. Cu psalmistul zise el: „Grăbitu-m'am și n'am întârziat, a păzi ordinele tale.“ (Ps. 119, 60; I. Moisi 19, 27; 21, 14.) După obiceiul său sfânt și pași Abraam acuma calea cea de bună cunoscută îndată. De altcum împărtea el numai ordine. Ca să întărească hotărîrea sa cu inceputul energic, el însăși înșală asinul, crăpă lemne cu mâna proprie pentru jertfă și luă doi servi și pre fiul său. Credincioșia în mic crescă în credincioșia în mare; credincioșie, în tinărețea acomodată, devine ca o deprindere puternică și ca o putere hotărîtoare în bătrîneță.

Tinăre, fecioară, urmează lui Abraam și îndeplinește în dimineața vieții tale ieșirea hotărîtă din lume și păcat, ca preste întreaga ta viață sântirile tale în deprindere neobosită s'o sfințești nereservată lui Dumnezeu. Doară ai șovăit tu cu anii, nu ți-au lipsit pro-

punerile bune, dară a lipsit către dovada faptului hotărîrea cea schimbată a voinței. Las să te dojenesc, că cel ce știe voia Domnului și nu o face, va trebui să sufără multe bătăi. (Luca 12, 48—49.)

Obiceiuri sfinte, sămșăminte (cugete) deprinse! Cel mai frumos între fiii oamenilor, Iisus Christos, exemplul nostru a tuturor, a strălucit aceste virtuți prețioase în viața sa pământească. El nu era legat de înrîuriri momentane și împrejurări particulare. Lui 'i era cel mic în fapt mic și cel mare sângur mare. Dorința lui, lucrarea și odichna, vorbirea și tăcerea, întreaga sa viață a fost o deprindere fără de lacune, a plăcea lui Dumnezeu. Și Iisus iubea dimineața de dimineață. După obiceiul său învăța El și mărturisirea despre Părintele; dară ascultătorii săi trebuiau să vină de dimineață. De dimineață merse El în templu, și Sămbăta știa toți, că Iisus după obiceiul său lua de dimineață parte la serviciul dumnezeesc în Sinagogă. (Marcu 10, 1; Luca 4, 16; 21, 38; Ioan 8, 2.)

Precum mai târziu Pavel, așa nici patriarhul nu întreaba în Beer-Seba: „Ce mi mie plăcut?“, ci: „Doamne, ce voești tu, ca să fac eu?“ După ce a cunoscut el voia lui Dumnezeu, încă nu întreabă el, că oare fi-va altora plăcut. Istoria nu ne spune nouă nimic despre aceea, și nouă ni iertat a primi, că Abraam nu spuse femeii sale Sara nimic. Cel puțin ar fi fost hotărîrea prin aceea întârziată sau doară s'ar fi clătit. Probabil o fi dormit Sara încă, când era bărbatul ei deja pe cale cu Isaac. Abraam nu să lăsă prin nimenea și prin nimic oprit.

Mulți începători în creștinism au rămas începători, pentru că nu trecură pe lângă aceasta piedică din urmă. Ei iubiră pre tată sau mamă mai mult ca pre Christos. Nu voiau să-și strice treaba cu bărbatul ori cu femeea. Despre Abraam este zis: „Și Abraam se duse, și străbătu.“ (I. Moisi 12, 4. 6.) În închisoare năbușitoare

cercetă pe vremea martirilor un păgân bogat, fruntaș pre ficia sa, care iubea pre Iisus. În iubire fierbinte de tată vorbi el către ea: „Îndură-te, ficia mea, de tata tău. Gândește la mama ta, la frații tăi, la copilul tău, care nu poate trăi fără de tine. Cruță perii cei cărunți ai tatălui tău!“ Prepetua rămase statornică și suferi moartea eroică ca o martiră.

Fiii cei adevărați ai lui Dumnezeu nu să iau nici după a lor nici după a altor părere. Pentru ei este Dumnezeu cea mai înaltă și unica autoritate.

Din Wge.

Creștinătate calduță.

Dela I. Brückner.

Ce și cum este cineva, noi nu ne putem reținea, a aduce aceluia respect, care în felul său totdeauna e aceea, ce el vrea să fie. Chiar și făcătorul de rele, care în aceea, ce a făcut, a arătat o sigură țarie a umoarei, dobândește mai mult prețuirea noastră, ca acela, care nu avea destulă bărbăție, a lucra drept și totuși a fost prea timid, a pași mai departe în calea sa. Pre cel dintîiu îl deplângem noi, pentru că el doară prin creștere și împrejurări fu ademenit spre rău. El ar fi putut între alte împrejurări fi cel mai nobil om. Pre înrăutățitul cel timid îl nesocotim noi, pentru că nu avea nici la bine nici la rău destulă țarie a umoarei.

Ce ne place nouă îndeosebi la oamenii mari și vestiți? Puterea cea neschimbabilă este, cu care ei toate le apucă. Mărimea și țaria voinței lor, statornicia lor nobilă, credincioșia lor ne însuflețește până la încântare. Noi iubim și admirăm aceste persoane, căci știm, ce ei sunt, aceea sunt ei întregi, noi știm cum sunt și încotro să silesc. Iarăși avem o contravoință naturală contra tot ce-i scund, de toate zilele, tocit în caracterul-oamenilor, cu cari nu știm bine, unde suntem.

Așa-i în viața zilnică. Dară așa este și în creștinătate. Când cuvântul dumnezeiesc ne strigă: „Știu faptele tale, că nu ești nici rece nici cald. Oh, de ai fi rece sau cald!” atunci observăm ceva din aceea, ce domnul pretinde dela fiii săi.

Nu trebuie oare să ne spăriem noi adeseori asupra noastră, când ne observăm pre noi? Cât de călduți suntem noi adeseori în aceea, ce am voi să fim, cât de călduți în rugăciune, în serviciul dumnezeesc, în hotăriri bune și în datorințele noastre! Și totuși cuvântul cel sguduit al Domnului: „Știu faptele tale!”

Ce este cauza la aceasta căldicime?

Acest mare, astăzi așa comun greș nu-i propriuzis inderfința. Aceea mulți ar respinge dela sine, și mulți ar fi vătămăți, dacă i-am numi indiferenți față de Dumnezeu, și totuși — căldicimea nu-i lășitate în păzirea adorării externă de Dumnezeu. Dacă-i observăm, cum să dovedesc ei activi în comunitate, în școala duminicală, în reuniunea tinerilor și în ciasul de cântări, atunci suntem adeseori rușinați, pentru zelul lor. În rugăciunile lor apar ei ca sfinții cei desăvârșiți. Dară cum de tot altcum să văd acești oameni în viața zilnică, în chiamare, în petrecerile lor. Acești sunt de tot alții oameni ca atunci, când se roagă în templu.

Căldicimea nu să poate nici ca fățarie numi. Mulți din ei au dorința cea cinstită și totuși sunt fără de căldură. Ei dau cu abundență și deplină compătimire, ei servesc bucurōs deapropelui. N'am putea nimic rău vorbi după ei. Dară zeloși în creștinătate, plini de silință vie după sfințenie nu sunt ei. Jertfă nu cunosc ei. A căuta ocașiunile a face bine, fapte ale iubirei și a compătimirei, aceea ei nu pot.

Ce înțelegem noi sub căldicime? Noi răspundem cu un om alui Dumnezeu: „Căldicimea este trindăvia adevărată a sufletului, a se arăta hotărft în toată cugetarea și lucrarea ca prietinelui lui Iisus și imitatorului lui Iisus, ca creștin și peregryn spre vecinicie

și marea desăvârșire”. Cu aceasta dară este căldicimea o trindăvia a sufletului, a apărea întreg ca aceea, ce ar trebui să fie și vrea să fie. El nu-și pune osteneală, a exercia cu putere, ce domnul pretinde dela el, sau că o împinge pe un timp mai potrivit. În rugăciunea sa să acuză așa suflet totdeauna pentrucă n'a ajuns la nimic, să roagă înouit după mila și ajutorul lui Dumnezeu, dară nu cunoaște osteneala cinstită. Lui îi este cuvântul lui Petru strein: „Siliți-vă!” El să edifică lângă cuvântul lui Dumnezeu, dară nu-l primește pentru sine și nu-l exerciază în viață. El onorează pre Iisus cu Rescumpărător, numește pre Dumnezeu de Părintele său, dară el nu iubește pre Iisus, nu pre Dumnezeu cu o căldură devotată. El să sfieste de oameni și de batjocura lor mai mult ca de însuși Dumnezeu. Aceasta e căldicimea ca creștin.

Din aceasta rezultează, că așa de puțini sunt creștini adevărați, pentru aceea așa multe cuvinte pioase și vorbiri frumoase, dară așa puține fapte pioase și vârtuți dumnezeiești.

(Sfârșitul urmează.)

Epistola lui Pavel către Efesenii.

Continuare.

De H. Meyer.

Legea, care era din ordine compusă, avea în tot cazul și alte scopuri: Ea să fie iudeilor o oglindă, în care ei să se vază pre sine ca răi și stricați și iubirea și să cunoască plecarea lor cătră substanța și serviciul idololatric a păgânilor ca contra voiei și realității lui Dumnezeu, ca rău și nedreptate, ca păcat și vrednic de blăstem. — Ea să le arate lor lipsa pocăinței, a espierii cu Dumnezeu, a îndreptării din păcatele lor, a reinouării ființei lor, a unei renaștere din Dumnezeu și a iertării păcatelor lor, și cătră toate acestea lipsa de Rescumpărătorul promis. Ea să le fie un învățător spre Christos. Toate aceste

scopuri numai la puțini foarte au ajuns legea. La mulțimea cea mare a poporului au fost ele numai în foarte mică măsură, sau că nici cum ajunse. Chiar la farisei, secta cea mai aspră a iudeilor, cari așa bucuros să lăudau cu legea, n'a lucrat ea cunoștință de sine și nici cunoștință de Dumnezeu, nu dorință după mântuire și nici cunoștința de lipsa mântuirii, — nu cugetare spirituală și nici dorință după rescumpărare de păcat și vină. Pe lângă cugetul lor trupesc, orbia lor proprie și neștiința spirituală, necunoștința lor de ființa dumnezeiască și și a înțelesului celui adânc spiritual a legii, credeau ei a împlini aceea prin tradițiuni alese de ei însăși și a fi drepi înaintea lui Dumnezeu. — Așa să întâmplă, că ei orbiți de diavolul, în noaptea și neștiința lor spirituală, cugetul spiritual a legii necunoșcând, să socotiră pre sine ca drepi și la păgânii, cari nu aveau legea, în mândria lor plăcută de sine în lege, priviră jos, îi nesocotiră, îi priveau ca pe deplin eschiși dela Dumnezeu și mântuirea sa, și ca pre așa unii îi uriră și le erau vrăjmași. Așa deveni legea ca un zid, — care deși de iudei nu ființa cea stricată a păgânilor, cu atât mai mult însă — după părerea lor — pre păgâni însăși îi eschise cât mai deplin dela ei. Iudeii cei farisei ținură legea ca zidul, prin care națiunile de ei, ca poporul cel ales, pentru totdeauna le-a eschis. În fapt era numai cugetul lor trupesc, dreptatea lor proprie falsă și fala lor falsă și rea de lege, prin care ei pre păgâni — nu ființa păgână, — uriră și le erau vrăjmași și pentru aceea îi ținură ca eschiși de mântuirea lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu, care are pre aleșii săi între iudei și națiuni, voiește pre amândoi, așa dintre păgâni, cât și dintre iudei să-i mântuiască. Pentru aceea a venit Christos, ca să fie pacea noastră, a păgânilor și a iudeilor. A iudeilor și a păgânilor pace cu Dumnezeu, și a iudeilor și păgânilor pace între oalță. El a delăturat tot zidul și a omorât toată ne-

amiciția, care stătea împotriva, prin sine însuși. — Întăiul zid, pre care trebuia să-l delătore, a fost legea, care constătea din ordine: Care era dată iudeilor spre viață, însă lor, pentru că nu o ținură, le ajunse spre moarte, — îi condamnă și i eschise dela Dumnezeu; care avea să-i deosebească de păgâni, — însă, deoarece purtau ființa cea păgânească în inimă, numai pe din afară îi putea deosebi. Care și pre păgâni, deoarece erau cu lucrarea și viața lor împotriva ei, ca de pedepsit și eschiși dela Dumnezeu, îi arăta. Acest zid trebuia, de aveau iudeii, dară și păgânii să poată veni la Dumnezeu să fie delăturat, — nu prin desființarea legii, ci prin împlinirea ei. (Mat. 5, 17). Pentru aceea venise Christos în corp, născut din femeie și supus legii, ca să o îplinească (Gal. 4, 4.); ba mai mult: ca să îplinească toată dreptatea. Ceealaltă, piedica cea propriuzisă originală, care avea El a delătura, era lucrul diavolului în om (Efes. 2, 2.); legea păcatului și a morței (Rom. 8, 2.); servitutea păcatului și a satanei și vrăjmasia cea din aceasta stare venindă contra lui Dumnezeu și contra unii la alții (Rom. 8, 7; Iac. 4, 4; Gal. 5, 19. 20.) Pentru toate acestea sunt oamenii eschiși dela Dumnezeu, fiii mănici și sub condamnare (Efes. 2, 4; Rom. 5, 16. 18). — Toate acestea lucruri, pentru neincunjuratele piedice a păcei, a unităței, a împărtășirei cu Dumnezeu; și tot așa a păcei, a unităței și a împărtășirei sfântă a oamenilor în Dumnezeu, trebuie delăturate. Ele pot și vor fi numai prin Christos și pentru El prin sfântul Duh: Christos trebuia să fie om, a trăi în corp și pe pământ, în viața sa în corp pe pământ — în locul oamenilor — legea care era pusă în ordine, și cu aceasta a îndeplini toată dreptatea, și apoi a suferi pedeapsa păcatelor noastre în corp (I. Petru 4, 1.), ca prin sfântul Duh să lumineze, să reînouiască, să aducă inimile oamenilor la credința în El și să-i creeze iarăși și să-i sfințească pentru Dumnezeu. Aceia, pe cari din sine însăși i-a cre-

iat din nou, sunt una cu El, sunt în El și El în ei. — Și toți aceia, cari ca o creatura nouă din El însăși sunt cu El, în El și El în ei, aceia sunt și între olaltă una: „Nu este Iudeu, nici Elin, nu este serv nici liber; nu este parte bărbătească nici femeiască; căci voi toți sunteți unul întru Christos Isus“. (Gal. 3, 28). „Nici Elin, nici Iudeu, circumcis nici necircumcis..., ci Christos toate și în toate“. (Col. 3, 11.) Cu privire la a fi mântuit și fericit nu este deosebire între iudei și păgâni: El de o potrivă și în asemenea măsură poate pre toți mântui, este a tuturor un Domn, bogat preste toți cari îl chiamă (Rom. 10, 12.) Pentru toți aceia, pre cari El prin sf. Duh i-a nou creat, este legea, care era prin ordine, împlinită și depusă; tot așa toată neamiciția unică și delăturată, — neamiciția contra lui Dumnezeu și neamiciția contra unul la altul. Ei sunt, de ar fi dintre iudei ori păgâni, îndreptați din păcatele lor, împăcați cu Dumnezeu și cu El, — și cu aceasta între olaltă uniți. Una jertfă în un corp prin cruce pentru amândoi, i-a împăcat pre amândoi cu Dumnezeu și cu El, și tot așa și între olaltă uniți. Toți cari sunt una cu El, sunt și între olaltă una. Toți cari nu sunt între olaltă una, pentru aceea nu sunt, pînăcică nu sunt una cu El. Nimenea nu este singur în Christos: Cine vrea să fie în Christos una cu Dumnezeu, trebuie să fie cu toți ai săi la olaltă în El și cu El una.

(Continuăm.)

Din viața și lucrarea lui Mihaiu Brumar.

(Continuare și sfârșit.)

De ași voi să-l descriu decând am început a-l cunoaște și a simpatiza cu el, trebuie să merg napoi la aceea vreme, când el încă ca un ficior tânăr veni la Temesvár, unde eu lucram, și a cumpărat cel dintiu harmon pentru întia adunare română, cu o soră din Curtici. Acolo lucra el pe lângă pantofărit și ca conducător de chor. Acolo, în Curticiu a înființat el cel dintiu chor românesc, mai înainte cu vr'o 20 ani. Și în înființarea acelei adunare, cum el o istorisește, avea el parte activă ca predicător. După ce el mai multă vreme a lucrat în Curticiu fu el chiămat la Hajdúböszörmény ca conducător de chor. Așadară la o adunare maghiară. În aceea vreme s'a căsătorit el. În Hajdúböszörmény a lucrat el la chor ca conducător, și a ajutat în expedierea foitei „Hajnalcsillag“, și a multiplicat cântări pe litografie etc. Acolo s'a apucat el a face lucru litografic pentru adunare. Acolo a ajutat el fr. lui Slev în traducerea și mărirea cărței de cântări „Cântările Sionului“ care era mai mică și lucrată de George Șimonca cu 200 cântări și o aduseră la preste 300. Aici petrecu el mai multă vreme. Dară pre el îl chiămară frații săi români și el doria acolo. Așadară el primi chiămarea, și dacă-i făgăduiră cu binisor mai puțină „plată“, totuși merse el a locui la Tulca. Firește fu și acolo un harmon frumos adus și Brumar și acolo înființă un chor. Deoarece avea puțină deprindere în litografie, s'a apucat și aici la ea. Frații cumpărară o litografie mică și el fu redactorul și tipograful foitei „Steua Dimineței“ întia față o tipări el cu note, celelalte le-a tipărit o litografie în Nagyvárad cu literele culese de Brumar. Aceasta era în anul 1904, și a făcut multă bucurie la frați, că era unica foaiă română la noi. În Tulca nu mult

Următoarele biblîi și testamenturi

în limba română se capătă cu preți mai înalt:

Nr.	N u m i r o	Acum	
		K	fl.
	Ortografia academiî, să pot capătă:		
691	Biblîe în legătură simplă	2	—
708	Testamente cu psalmul în leg. simplă	—	60
608	Să capătă îarășî	8	—
	Nr. 699, 703, 709, 710, 711, 694, 695, 693, 699a. au trecut.		

petrecu el, cam ceva preste un an. Că în aceea parte sunt 4 adunări mari, și acestea l-au chemat la olaltă, ca în fiecare să lucreze ca învățator de cântări, organizator de școală duminicală și alte lucruri. În aceasta vreme a învățat el mai mulți tineri a cunoaște notele și a conduce chorul. Firește că aceasta învoire a pretins și alta. Frații nostri români în general aveau puține cântări traduse, dară chorurile nu se îndestulează, ei tot mai nou și mai nou, mai frumos le tebuiește. Așadară trebuiau cântări traduse și date în mâna lor. Aceasta o și probă fr. Brumar. El a probat pe litografie și i-a și reușit oarecumva a face cântări cu note.

Aici lăsând firul trebuie să spun, că într'aceasta cu ajutorul bunului Dumnezeu eu mă mutai din Timișoara la Buteni. Firește eram și eu un prieten a cultivării chorului și pentru aceea curând m'am apucat de învățatură. Apoi apucară și alții din cerc a se interesa și a face asemenea. S'a ținut dară mai înainte un curs de învățarea notelor în Curticu pe 2 luni, n 1901—1902 iarna. După aceea am ținut un curs de note în Buteni, iarna în 1903—1904. Urmarea acestuia a fost festivitatea cea dintâiu a choriștilor la Bodești, în 1904 luna Maiu; la care și fratele Brumar luă parte.

Cu ocasiunea acestei festivitate ne-am vorbit despre facerea unei cărți cu note pentru românii nostri. Ne-am și apucat în tot aceea vară de traducerea cântărilor, pe lângă cele ce le mai aveam. Acest lucru mi s'a părut cu mult mai ușor ca astăzi. Toamna apoi ne apucărăm de lucrul cărței, cu tipărirea, la care și eu trebuia să merg la Tulka, ca să lucrăm laolaltă. În Tulka abia mai petrecurăm 5—6 săptămâni.

Din Tulka s'a mută fr. Brumar la Talpas, și firește și eu cu el, unde nu puțin lucru îl aștepta. Regularea chorului, școala duminicală, și lucrul cărții de note, din care el avu partea mai mare. Și lucrărăm laolaltă vr'o 7—8 luni, până când cartea numită

„Harfa Coriștilor“ fu gata. Intr'acestea aveu fratele Brumar diferite lupte, dară el a lucrat cu stăruință. Cu premergătorul de acolo avură mai mulți neprietini ai lui lucru, că îl apăsau cu păre grele. Apoi fu ținută acolo o conferință mai mare, la care li reuși fratelui Brumar cu ajutorul lui Dumnezeu a-l apăra și contrarii trebuiau să se rușineze. Talpoșenii, așa cred, încă își mai aduc aminte de aceea vreme amară.

În Talpoș a petrecut fratele Brumar peste 3 ani. Știu, că nici bucuriile, pre cari le gustară cât era el între ei, nu le vor uita curând.

Dară și din Talpas căpăta el chie mare, și încă din așa loc, unde el mult a petrecut, a gustat dulce și amar în tinerețea sa și unde avea el atragere, dela adunarea sa maghiară: Nagyvárad. Și aici îl aștepta mult lucru: Chorul și școala duminicală și cercetarea adunărilor române din cerc.

Și aici a petrecut vr'o 3 ani. A gustat și bune și rele. Dară nici de ceialalți frați ai săi români n'a uitat el. În anul 1908 avu pornit adunările române foaia sub titlul: „Adevărul“, la care el fu ales ca redactor. Aceasta o purtă el un an și jumătate, până-când voia să meargă la România, atunci o puse cu încredere în mâinile subscrisului. Aceasta avu până la sfârșitul anului 1915 tot acela titlu, până o interzise autoritatea, că mai era o foaie sub tot acela titlu, de care noi nu prea știam. Titlul ei s'a schimbat apoi în: „Sorul Păcei“. Tot în așa vreme, în 1907 fu cartea de cântări „Cântările Sionului“ prelucrată și lărgită, care încă fu încredințată lui, la care și eu trebuia să-i ajut. Am lucrat dară laolaltă aproape 7 luni, până când fu gata tipărită.

Chorurilor muzicale încă era el un prieten mare și nu de puține ori încorda el violina sau basul la casa de adunare în Orade, în locuința separată pentru streini cu ceialalți frați muzicanți și pe lângă glasurile harmonoului.

(Continuăm la pagina 43.)

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Preîngrijire.

Tesaurile cele fără capăt ale preîngrijirii sunt destinate pe sama și pentru fericirea celor credincioși. Christos este Ioseful nostru, acărui cămări toate sunt pline de bucate; dară El nu târguiește cu noi, ca Iosef cu egiptenii; că El deschide ușile cămărilor sale și ne autorizează pe noi la aceea, ca să privim toate tezaurile lui ca ale noastre. El în găzduirea sa preîngrijitoare a procurat hrana noastră zilnică, care noi fără de nici o întrerupere neconținut o căpătăm și a promis, că odată vom cunoaște, că această găzduire a fost condusă spre binele nostru și a fost în totdeauna partea noastră cea mai bună. Osia roatelor în trăsura Preîngrijirii este iubirea, înțelepciunea și mila cea nemărginită a cărmuitorului din veci și până în veci a trăsुरii.

Coroana creștinilor.

Au creștinii coroană? Da; dară nu o poartă în toate zilele. Ei au coroană, dară ziua încoronării lor încă n'a sosit. Ei sunt deja unși ca de regi; foarte mult au ei deja din vaza și demnitatea regească; numai că nu sunt încă regi încoronați. Dară coroana e deja gata pentru ei. Dumnezeu nu voiește, ca oarecineva să-l silească pe El la aceea, ca să comande de acuma la aurarul cerese gătirea coroanei; aceea stă deja gata și strălucește în lucire măreață în vistieria cerească. Ai tu asta coroană?

Pavel zice: „De acum îmi este păstrată cununa dreptății, care îmi va da-o Domnul, judecătorul cel drept, în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit venirea lui“.

O jertfă întreagă.

Intr'o școală vorbi învățătoreasa despre mizeria păgânilor. A îndemnat copiii a dărui pentru misiunea păgână. Toți copiii aduseră bucuria filerii lor.

Insă mica Margaretă era tristă; ea nu avea nici un filer, iar părinții ei nu erau în aceea stare, ca să-i deie ei bani de buzunar.

Intr'o zi să prezintă ea cu fața roșită înaintea învățătoresei. Sub zadia ei ținu ea ceva ascuns. Dară curând o scoase și cu aceste cuvinte o întinse învățătoresei: „Pentru misiune“. Era o carte cu ilustrații.

„Cum îți veni acela gând, ca să cinstești misiunii cărticeica?“ întrebă învățătoreasa.

Margareta spuse, că domnia, la care tatăl ei servește, i-a cinstit-o pe Crăciun; asta carte era obiectul cel dintău, care forma proprietatea ei, — toate celelalte obiecte, jucării, haine, încălțăminte sunt și ale celorlalți copii, dară cartea e a mea, — zise ea — pentru aeea o și pot dărui.

„Frumos“, zise învățătoreasa, „dară copiii de păgân nu înțeleg limba cărtii“.

Iar Margareta nu s'a lăsat întristată: „Dară pot vedea chipurile cele frumoase și învățătorul le poate explica însemnătatea lor“.

Cu mulțumită intimă primi învățătoreasa cartea și Margareta să grăbi cu bucurie înapoi la locul ei.

Ce să se întâmple cu cartea? Învățătorii și învățătoarelele hotărîră, că vor vinde cartea și banii cei căpătați pentru ea li voi trimite la societatea de misiune.

S'a și întâmplat. Mai mult, ca două coroane căpătară pentru carte. „Înainte ochilor lui Dumnezeu ajunge cartea banii“.

Astfel a dat Margareta mai mult, ca ceilalți soți de școală. Iar Domnul va binecuvânta îndeosebi acești bani, că Margareta a adus o jertfă întreagă: a dat cel mai dintîiu, obiect ce a format averea ei, cu toată inima.

De acum nu mai fac păcat.

Vilhelm auzi în școala duminicală, că din tinereță trebuie a se întoarce către Domnul Iisus. El ar fi mers bucuros în cer, dară încă nu știa ce i-ar lipsi la adevărata pocăință. El căzu în același greș, ca mulți oameni mari, ca mai înainte voia să se îndrepteze apoi voia să predea inima sa lui Iisus. Dară pe așa cale nu să poate pocăi cineva, că păcatul tot rămâne în inimă.

Toceamă rămaseră mai mulți înapoi la oara de rugăciune. Aici avu ocaziune a auzi despre acele păcate, cu cari și-a mînjit inima sa tînără. Cu Cu inima mișcată mărturisii Vilhelm, că a mințit mai de multe ori, a fost lingător și nesupus, în școală a mîniat pe învățătorul său. Dară păcatele cele vechi nu să pot îndrepta. Numai una scăpare este: Curățirea prin credință în sângele lui Iisus.

Vilhelm își mărturisii păcatele sale lui Iisus: „Scumpe Isuse! Iartă-mi toate păcatele, pre cari le-am făcut. Ție îți dau inima mea. De acum nu mai vreau să fac păcat, ci voiesc a-ți urma ție“. Cu inima fericită s'a sculat de pe genunchi și s'a grăbit acasă la părinții săi, le-a spus istoria pocăinței sale. Către adevărata pocăință să ține și acela vot, că nu mai voim a face păcat, ci numai pre Iisus dorim a-l urma.

In loc sigur.

„Uite numai nănuță dragă, ce duce Iosif pe brațe!“

Fetița cea mică, care astfel zise, s'a grăbit cu nerăbdare înainte. Un miel frumos alb duse copilul de păstor.

„E ostenit mielul, Iosife, ori că-i ilpesește altceva?“ întrebă d-șoara Gizela.

„Nu, numai e obosit sărmanul“, răspunse copilul, „e bolnav și nu are mamă, pentru aceea îl aduc acasă“.

Micuța Mina netezi mieluțul. Era așa trist și slab.

„Biata creatură“, șopti ea, „îmi pare bine, că ai așa un păstor bun“.

Merseră mai departe. După puțină vreme să întâlnească cu o turmă de oi, care să împărștie spăriată cum venirea oamenilor streini într'acolo. Numai un animal nu să spărie. Aceasta una: oaie rămase frumos liniștită în trăsura cea mică, care o trase fiul cel de țaran, după sine.

„Doară-i bolnavă aceea oaie“, întrebă d-șoara Gizela.

„Nu, d-șoară, numai e obosită“, era răspunsul păstorului. Când vin acasă dela târg cu oile, atunci de regulă aduc cu mine aceasta trăsura; că se întâmplă câte odată, că una ori cealaltă să ostenește și atunci o iau sus și o trag după cealaltă.

După ceva vreme să imbolnăvi vărul d-șoarei Gizela și trebuia operat.

D-șoara Gizela merse cu el în oraș la un spital. Când deschise acolo geanta de călătorit, găsi în ea o scriere, pe care se văzu scrisoarea miciei Mină: „Nu fi îngrijită pentru Francisc, el are loc bun de scăpare“.

D-șoara Gizela fu întâia clipă surprinsă. Cum poate aceasta fetița așa credință tare avea? Ea o știu lămurit, că sămânța cea pusă din școala duminicală începe a aduce fructe în inima fetiței. Acuma folosește Domnul fetița cea mică, ca să o mângăie pre ea.

Fără de voiă gândi ea la acel miel fără de mamă și la oaia obosită. Că pilde vii au rămas în memoria ei. Francisc avu lipsă de ajutor, pentru aceea trebuia să-l ducă în spital. Medicii iscusii și îngrijitoare îl așteptau. Dară ce va fi atunci, când pre acest fiu fără de mamă îl va lua păstorul cel ceresc la sine? Așa ziseră, că că aceea îi ușor cu puțință, că copilul e slab. Scrisoarea Minei îi amintii, că în acest caz să nu desperzeze, pentru că el și atunci va avea loc bun.

Inse Francisc nu trebuia încă să moară. Morbul lui mai mult a însemnat odihnă în călătoria pământească. S'a vindecat iarăși. Iar aceste două întâmplări frumoase despre aceea, cum să îngrijește Domnul Iisus despre ai săi.

„Veniți la mine cu toți cei osteniți și împovărați, și eu vă voi odihni pre voi“. (Mat. 11, 28.)

„Va paște turma sa ca un păstor. Va strînge miei în brațul său, și i va purta în sinul său; și va conduce blînd pre cei ce sug“. (Isaia 40, 11.)

Cum să nu îngăduim.

Cunosc doi copii, cu cari am fost doi ani laolaltă. Într'acești doi ani nici odată nu s'au certat. Ceea ce unul voia, voia și celalalt. Mă tem, că nu mulți sunt de acești copii. Ce gîndiți? Dară numai singură îngăduința nu o face. Cele bune trebuie totdeauna făcute din cauză bună, nu pentru aceea, că oamenii să ne laude, ci, ca prin aceasta să facem bucurie Domnului Iisus. Oare nu-i acesta un lucru minunat de frumos, dacă voi copiii puteți deja face bucurie Domnului Iisus? Cei mari zic de multe ori, că încă sunteți mici pentru asta sau aceea, dară Domnul Iisus nici odată nu spune, că sunteți încă mici la aceea, ca să-mi faceți bucurie. Din contra, El foarte să bucură de aceasta.

Acuma ascultați aici, vă voi spune o istorioară mică, din care veți învăța, că cum nu trebuie făcut.

Margarita cea de doisprezece ani s'a certat cu fratele ei mai mic: fu îndemnată, ca să îngăduie, pentrucă ea e mai mare. Ea și îngăduie, dară și spune îndată cu glas tare: „Am îngăduit! „Aceea nu trebuie s'o spui deosebit“, zise mama, „dapoi că am văzut“, „Da, dară tot nu spuneți că ați văzut“, zise Margarita, pe jumătate aruncându-le-o în față.

„Nu spunem nimic, că tu tot recunoaștere aștepti. Dacă aceea n'ai așteptat, atunci câte odată te-am lăuda“. „Dapoi, că destul de mult am aștep-

tat“, zise Margarita, „dară tot nu ați zis nimic“. Un ris comun era respunsul și acesta era deocamdată lauda Margaritei.

Sperăm inse, că o va face mai bine.

Tînărime.

Oh, el (ea) e încă tînar; nu trebuie s'o luăm așa rău dela el (ea)! „Tînărimea nu are vîrțuți“, să plîng bătrîinii, și totuși nu-i nimenea de vină la aceea, că tocmai ei și cu chiar plîngerea dau ei tînărimei o scuzare, în mână. Cât de stricăcioasă și mincinoasă este părerea: Tînărimea și vîrțutea nici nu se potrivește laolaltă! Cine-i podoaba și bucuria pămîntului, prin ce numai va fi bătrîneța frumoasă, ca prin sirguința tînăreței? Fi-va bătrîneța fericită, dacă nu-i iertat să guste în vreme tînăreței silința bine desvoltată? Poate un pom rău aduce fructe bune? Nu-i aceea vrîsta cea mai bună, care-i tînar fără mîndrie, cu credință copilărească, iubire desinteresată, speranță activă înzestrată? Când Iisus era de treizeci de ani, a fost învins pre cel mai mare vrăjmaș, dobîndit cei mai credincioși prietini, era înarmat, a purtat păcatele lumii, era bunăvoința părintelui preste El. Dela tînărime nu aștepta prea puțin și nu-i ierta prea mult!

Predare deplină.

Aceasta-i preste toate mai de lipsă, în vremea de față. Predarea deplină a vieții, inimii noastre Domnului, Învățătorului nostru. N'a existat încă vreme, în care într'atîta ar fi fost stricate sufletele prin diferite lucruri ademenitoare și într'atîta de departe de Dumnezeu, ca tocmai astăzi. Pentru aceea sunt așa puțini creștini, că numai puține suflete s'au predat lui Dumnezeu. Totuși nu putem lumea până atunci învinge, până nu facem acest paș de dorit, curagios, efectiv. Trebuie să ne reculegem, trebuie să devenim una, dacă vom să facem în cursul cel răsturnat toate, câte trebuie

făcute. Dară puterea este numai singur în Christos. Oh, de ne-am aprofunda cu toată viața noastră, atunci ar fi pe sama noastră o viață nelimpărită, puternică, liberă, o așa viață, acărei bucurie ajunge și până la cer și acărei putere învinge pe deplin lumea cea rea.

Rugăciunea unei mame.

După ce cu câțiva ani mai înainte a ajuns unicul fiu al unei văduve la vristă și luă micuța sa avere în posesiune, a folosit el neatârnată, ca să se înprietenească cu câțiva tineri, cari îl seduseră la o viață neregulată. Ochiul priveghitor a mamei cunoscu cu grabă mărimea pericolului, și a folosit toate, ca să scape pe fiul ei din pierzarea timporală și vecinică, către care el înainta cu pași repezi.

Intr'o zi inse, când observă ea, că el voia să facă cu prietenii săi o petrecere desfrănată, s'a hotărât, a folosi mai odată întreaga ei artistică înducătoare, ca să-l desmante dela planul său: Dară respunsul lui era: „Tu poți spune ce vrei, mamă, eu totuși m'oi duce!”

„Deci”, răspuse mama, „dacă tu totuși vrei să mergi, atunci știu ce voi face: eu mă voi închide în camera mea, mă voi arunca înaintea Domnului meu și nu voi înceta, a mă ruga pentru tine, până n'oi vedea iarăși fața ta!”

Fiul merse la soții bucuriei sale, dară nu afla bucuria sperată la ei; o neliniște internă îl urmărea; ori ce își plănuia, totdeauna vedea chipul mamei sale în genunchi rugându-se; el nu o mai putu suporta; lăsă prietenii, își grăbi pașii, ajunse la mama și o afla în fapt rugându-se. El îngemăna lângă ea, să rugă ca un păcătos umilit pentru iertare, apoi căzu pe grumazul mamei sale mișcată și-i mulțami pentru iubirea ei stătornică.

Din aceasta clipă a fost inima lui întoarsă către Dumnezeu; el era acuma bucuria mamei sale și umbla cu ea într'un spirit pe calea lui Dumnezeu.

Primăvara vieții.

Cât e de frumos în luna lui Mai; cerul albastru și nuorii cei argințoși, flori albe și miros dulce, cântec de păseri în pădure. Cum selipește păriul în razele soarelui, pământul întreg e ca o tapetă chindușită cu flori.

Dară, când se vede afară a fi mai frumos, ne vine fără de voie gândul cel întunecos: Ah, ea nu rămâne așa, luna viitoare iarăși scade ziua, apoi devine cerul sur și negură groasă, Novembrie face frunzele galbene și uscate. Maiul omului (adecă primăvara) e tânăreața.

Nu uita în tinăreță, că vine iarna bătrîneții.

Uite la femeea cea bătrână cum umblă de gârbovă și tremurind și nici nu poate respira de nădușeală. Și ea era cândva tinără, sărea și cânta și totuși a bătrinit, nici tu nu o vei păți altcum.

Dacă ai o grădină frumoasă și în ea cresc roze, crini și flori albe, tu ai avea o bucurie de ele; odată ieși afară la ele — o vai! un om înrăutățit toate le-a călcat și le-a stricat, cum te-ai simți tu? Oh, durerea amară fierbea în tine.

Tinărimea e grădina de flori alui Dumnezeu pre pământ. Dară în Mai sunt și omide multe și viermi, asemenea și ouă de șerpi, cari sunt periculoase sufletului, aici e deșertăciunea și mândria, am vrea s'o facem ca și ceialalți prin birturi; seducere și exemple rele umblă pe furis după noi, ușor devenim grei la auz, că nu mai ascultăm de cuvântul părinților și învățătorilor pioși. Seducătorul și ajutorii lui îți șoptesc: Nu fii nebun, nu te lăsa tot închis. Tu ești tinăr, și alții sunt veseli, fi și tu până se poate, pentru a fi pios mai este vreme destulă și mai târziu. Cerul și iadul să luptă pentru tine, iubite tinăre; și nici n'ar voi să fie fără de tine. Tu însuși trebuie să hotărăști. Pentru aceea adă-ți aminte de creatorul tău în tinăreța ta, până n'ar veni zilele, despre cari vrei să zici: nu-mi plac.

(Continuarea paginii 38.)

Din Nagyvárad merse el cu familia sa la România, în oraşul Cernavoda. Acolo s'a luptat şi ostenit câteva luni în lucrul misiunii.

În anul 1910 s'a înfiinţat tipografia noastră în Budapesta şi el fu chemat, că de vrea să lucre în tipografie, este ocaziune. Fiind dară el un prietin a acestui lucru, apucă ocaziunea şi veni din România, unde nu era viaţa cu flori, că avea cu cine să lupta... Aici la tipografie lucrase el mai mult de o jumătate de an, când se hotărîră să facă o carte mare de cântări, care să fie şi în româneşte transplantată. Acuma să împlini bucuria şi visul fratelui Brumar. Aşadar el îmi scrisese mie şi din partea tipografiei fusei chemat, ca se iau parte în traducerea cântărilor. Acolo încă petrecurăm cam o jumătate de an cu el, şi lucram laolaltă. Locuinţa lui era în Pesta mică. Într'aceasta fu pornită foişa „Razele Aurorei“, care încă fu de el redactată, şi care-i potrivită pentru lucrul de misiune. Când lucrările traducerii erau bineşor înaintate eu venii acasă şi preste puţină vreme şi el merse dela tipografie.

La chemarea de demult repetată să mută el la Barodul-mic, unde căpătă locuinţă şi pământ de lucrat dela fraţele V. Palladi, ca din roada pământului să trăiască cu familia sa şi să misioneze în jur. Într'aceasta a făcut el lucrul rămas a cărţii „Cântările Evangheliei“ mai singur. Pe lângă aceasta a mai făcut el şi lucrul foişei „Razele Aurorei“. Dară mai apoi s'a reţinut de tot dela literatură, că nu-i mai era nici la ochi de folos, şi nici celalalt lucru nu-l prea lăsa.

Aşa trăi el în vremea din urmă în retragere până când erumpse războiul universal. În acesta merse şi el ca patriot bun la steag, dară fu trimis acasă, iarăşi fu chemat şi iarăşi demis, până la urmă îl opriră în atelierul de pantofărit, de unde îmi scrisese, că-i este greu acolo. Astă iarnă (1916) în Februarie călătorind prin Nagyvárad şi având vreme la gară, până

mergea trenul, după care aşteptam, l-am cercetat în casarmă. Acolo înaintea porţii, mai vorbirăm noi despre una alta, apoi r.e despărţirăm, negândind, că aceasta ni-e întimpinarea cea din urmă pe pământ. De odată căpătai o carte închisă dela el, în care îmi scrisese, că probabil încă astăzi trebuie să meargă la câmpul de luptă, şi ca să ne rugăm pentru el, că el crede, că Domnul va asculta rugăciunea noastră. Aceasta o scrisese el în 19 Iunie n. şi în 15 Iulie n. căpătai atât dela soţia lui, cât şi dela o altă soră din Orade scrisoare, că el căpătă două gloanţe la frogul galişian prin cap şi că deja în 9-lea muri, iar în 11-lea fu înmormântat în Kassa. Aceasta veste neaşteptată tare m'a apăsât, că în fapt îmi era el mie un camarad bun, de care abia voi mai găsi! De câte ori îmi trebuia sfat, îmbărbătare, ajutor la lucru, el era la loc. Din lucru, cât am lucrat laolaltă, a lui era partea mai mare. Nu era vânător după onoare, aceea o lăsa el altora. Ci amvon nu s'a îmbulzit a predica în mai mult împingea el pre alţii. Era tată bun, exemplar. Mulţi doară pentru modestia lui nici nu-l preţuiu aşa de mult, dară el în fapt a făcut lucruri mari şi s'a bucurat dacă putea face ceva, ce i-a reuşit şi a putut îmbucura pre alţii.

Amintirea lui pretutindenea, unde-l ştiau, cunoşteau, rămâne în inime; pilda lui e vrednică de urmat. Acuma nu mai trăieşte, nu vorbeşte, nu lucrează nimic, că Domnul a fost acela, care a dat servului său ferii, şi l-a îmbrăcat în alb, a dat finicul de biruinţă în mâna lui. Să ne silim şi noi, a-i urma pilda! Dee-ne Domnul o revedere fericită!

Berbezar.

„Fericii morţi, care în Domnul mor de acum, așa zice spiritul, că să vor repausa de ostentile lor; căci lucrurile lor urmează cu dânsii.“ (Apocalipsul 14, 13.)

DIN FĂURIE.

Și totuși, totuși, este scris: căutați binele țării, rugați-vă pentru binele și prosperitatea ei. Dapoi că noi nu suntem numai suflet, ci avem fiecare câte un corp din țărână. Un om își îngrașă corpul său preste măsură, că poate; celalalt încă ar vrea să fie o leacă mai plin la față; dară și chiar să fie cămărire mai pe atât de pline, nu poate. Inse acuma vorbim despre patria pământească: Noi avem durere și pentru aceasta patrie, compătimim, consăptăm cu ea. Noi vedem războiul cel înfricoșat și am dori sfârșitul lui. Noi ne rugăm de multe ori, ca bunul Dumnezeu, să pună capăt rezelelor până la capătul pământului. Firește, că numai El o și poate face. Războiul încă curge crâncen, România e preste jumătate subjugată; ai noștri au găsit acolo multe bunuri, dară ori cât ar dobândi oamenii, ori cât ar căuta: pacea nu s-a poate găsi. Acuma s-a hotărârit puterile centrale, a trimete o scriere puterilor contrare, ca să se gândească, să nu mai vărsăm sânge înzădar, ci să se apuce de pertractările lucrurilor, obiec-telor de pace. — Puterile contrare — contrarii noștri — până astăzi — în 18 dec. — n'au dat răspuns, decât că ei nu vreu încă pace, și de acuma încă au ei să se gândească, adecă să se vorbească la olaltă, cum și ce să facă și să zică. Noi zicem: ziceți și faceți ce vreți, numai dați mâna și va împăcați. Cu cât mai iute, cu atât mai bine.

Iar noi să nu ne descurajăm în rugăciune: să ne rugăm mai cu căldură, mai cu zel și mai cu stăruință, ca bunul Dumnezeu, în acărui mână sunt inimile regilor ca curgerile pă-raielor, să ajute la o pace cât mai grabnică și mai trainică; ca să vină iubiiții noștri frați și prieteni acasă și să avem o bucurie înouită.

* * *

De altcum e starea războiului cam astfel: România e peste jumătate ocupată. În București aflară ai noștri multe lucruri folositoare. Mai ales bucate au cuprins multe în România, dară și alte lucruri de preț. Rușii dau multă putere în cumpăna luptei, ca să poate dobândi ceva, dară ai noștri au tot stare și nu i-au lăsat a veni mai aproape. Sîrbii ocupară o mică parte din pământul lor după multă vărsare de sânge. Tot așa și francezii au mai luat puținel din a lor napoi, dară nu mic preț au dat pentru aceea. Italianii au dat mare foc de artilerie dară nu le-a fost de folos. Așadară în celelalte locuri s'a făcut foarte puțină schimbare. Dară noi să fim credincioși și să așteptăm cele viitoare cu brațele deschise, că — dacă Domnul în scurt va veni — să nu ne afe dormind.

* * *

Când fu Bucureștiul luat trimese împăratul Vilhelm următorul telegram Maiestatei Sale, împărătesei, în Berlin: Bucureștiul l-am cuprins. Ca un succes măreți din mila lui Dumnezeu, pe calea învingerei deplină! Lovituri dese măsură trupele noastre eminate dimpreună cu vitejii noștri aliați pe vrăjmași, ori unde dau față cu ei. Conducerea cea probată le arată calea. Dumnezeu ne ajute și mai departe.

Vilhelm.

Ce omul samănă, aceea va secera. Un fiu prinse pe tată-său de păr și așa îl trase după sine afară din odaie pe trepte în jos. Când ajunse cu el la treapta de jos, strigă tată-său: „Lasă-mă acuma, fiule, că tocmai până aici am tras și eu cândva pe tată meu!”

„Ochiul, ce-și bate joc de părintele său, și desprețuiește a asculta pre muma sa, să-l scobească pre el corbii, și să-l mănânce puii de vultur.” (Prov. 30, 17.)

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 25 Martie.

12. Iisus este lumina lumii.

Ioan 8, 28—37. 56—59.

Cuvânt de aur: „Deci dacă fiul vă va fi făcut de sine stătător, veți fi într'adevăr de sine stătători“. Ioan 8, 36.

Într'o lecțiune de mai înainte am putut noi cunoaște pre Domnul Iisus ca pânea vieții și mai în urmă auzirăm noi, că el chiamă: „Veniți la mine și beați“. Așadară el este și apa vieții. Astăzi ni se arată Domnul Iisus în o altă iconă. Pe cât de lipsă avem noi de pâne și apă, pe atât de lipsă avem și de lumină. Gândiți-vă, dacă nici când nu s'ar face ziuă și ar fi tot noapte, ce trist ar fi aceea. Precum este soarele o lumină pentru corpul nostru, așa este Domnul Iisus lumină pentru sufletul nostru. Înaintea luminei soarelui nu ne putem ascunde, de exemplu, de mergem în pivniță. Așa sunt oamenii, cari nu au lumină pentru sufletul lor, pentru că se ascund de ea. Iisus zice, numai acela nu umblă la întunec, care îi urmează lui, așadară, care este în apropierea lui și lecțiunea noastră ne învață, că Domnul Iisus zise către aceia, cari îl asigurară, că acum crezură în el, că ei numai atunci sun învătăceii săi adevărați, dacă rămân lângă cuvintele sale. Acelea sunt razele, cari au venit dela el, care este soarele. Vorbierea lui trebuie să ne-o însușim, această trebuie s'o ținem numai atunci este lumină în sufletul nostru, numai atunci putem noi cunoaște bine păcatul. Dară numai atunci și avem noi bucurie adevărată, cum ne bucurăm când soarele luminează bine.

Duminecă, în 1 Aprilie.

13. Cum dă Iisus unui orb lumina ochilor.

Ioan 9, 1—38.

Cuvânt de aur: „Deci Iisus vorbi iarși zicând: eu sunt lumina lumii;

cine îmi urmează mie nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții“. Ioan 8, 12.

Acela era un om sărac, vrednic de compătimit, care ședea pe stradă, el era orb. Puteți-vă voi ceva mai nemângăitor gândi? Sunt mulți oameni, căroră le lipsește oarecare membru. Acuma în războiu își pierd mulți câte o mână sau picior, dară mai rău e totuși, dacă cineva nu are lumina ochilor săi. Acest biet om nici când n'a privit în fața mamei sale, că când s'a născut el, era deja orb. Vrednic de compătimit era el și pentru aceea, pentru că toți îl ținură ca un păcătos deosebit mare și credeau, că sau el sau părinții lui au făcut așa păcate mari, că el fu de Dumnezeu pedepsit cu orbia. Cum arată istoria noastră, chiar și învățăceii Mântuitorului crezură aceasta, când văzură pre cel orb. Numai că ei voiau să știe, cine ar vina la orbia lui, el însăși sau părinții săi. Iisus vindecă pre acest biet orb într'un mod singular. (V. 6 și 7.) Fîrește și cel orb trebuia să facă ceva la aceea, el trebuia să asculte de Mântuitorul și fu vindecat prin aceea. Așa este încă și astăzi, noi oamenii suntem de fire orbi pentru cele dumnezești. Domnul Iisus ar voi să deschidă și ochii nostri, dară și noi trebuie să facem ceva. Noi trebuie să credem în el. Dacă noi facem acee, atunci el ne vindecă de orbia noastră și viața noastră numai atunci va fi o viață fericită.

Duminecă, în 8 Aprilie.

14. Cum a înviat Domnul Iisus pre prietenul său mort.

Ioan 11, 17—45.

Cuvânt de aur: „Eu sunt învierea și viața, îi zise Iisus. Cine crede în mine viu va fi, chiar și dacă va fi murit“. Ioan 11, 25.

Domnul Iisus avea în apropierea Ierusalimului un prietin, pre care îl iubea, pre Lazar. El locuia cu surorile sale sale în Betania, cu Maria și Marta. Aici a locuit Domnul Iisus

totdeauna, când venia la Ierusalim. Istoria noastră ne spune acum, că când Lazăr era bolnav, surorile lui trimiseră la Domnul și îl rugau să-i ajute. Acela ar trebui să fie și la noi, dacă ajungeți în oarecareva lipsă. Nimeni nu ne poate așa ajuta ca Domnul Iisus. Dară astădată nu ajută Domnul Iisus îndată și Lazăr muri. Surorile trebuie să fie fost îndeosebi triste, că Domnul Iisus la așa mulți bolnavi a ajutat și tocmai prietenului său nu. Domnul Iisus totuși veni și și îndeplini cea mai mare minune, care o făcu el oarecândva. După ce Lazăr era deja de patru zile mort și începu a putrăzi, îl învie Domnul. La Domnul nostru nu-i nimic cu neputință, pentru aceea îi putem și cea mai mare cerere pune înainte, el ne poate asculta. Doară istoria aceasta ne învață încă, că și așa unii, cari iubesc pre Domnul Iisus, nu rămân liberi de strîmătorări, dară ei totuși au privilegiul, că Domnul Iisus e îndeosebi aproape, că el zice: Eu sunt la tine în lipsă.

— — —
Duminecă, în 15 Aprilie.

15. Iisus, păstorul cel bun.

Ioan 10, 1—16. 27—29.

Cuvânt de aur: „Iar cel tocmit și care nu este păstor, ale cărui oi nu sunt ale sale, privește lupul venind și lasă oile și fuge; și lupul le răpește și împrășteie oile“. Ioan 10, 12.

În Duminecile de mai înainte am văzut noi pre Domnul Iisus ca pânea și apa vieței, Dumineca din urmă îl văzurăm noi ca lumina lumei și astăzi se numește el un păstor. Sunt păstori foarte răi, cari rău grijesc de turma lor, le bat fără de cauză și în general nu-și fac lucrul lor bucuos. Dară Iisus este un păstor bun și încă mai ales pentru aceea, pentru că nu e un păstor naimit, ci pentru că oile sunt ale sale. Sub icoana oaiei gândește el pre învățăceii săi, cari după cum ne spuce cuvântul lui Dumnezeu, sunt cu preț rescumpărați. În fapt așa a venit, după cum o spune aici

Domnu Iisus (vezi 12.) Păstorul cel bun lasă viața sa pentru oi. Domnul Iisus a murit pe cruce pentru ai săi. Iudeilor, cari atunci îl ascultau trebuia să le spună Domnul Iisus, voi nu sunteți oile mele. (v. 26). Să ne întrebăm odată, suntem noi oile lui? Da, ziei tu, de unde pot eu ști aceea? Iisus ne-o spune aici în v. 27. „Oile mele ascultă glasul meu“, adică, ele mă ascultă, ce eu le spun fac ele. Și mai una spune Domnul Iisus despre oile lui, ele îmi urmează, adică, ele încearcă a face toate așa, cum eu am făcut. Iacă acumă poți tu cunoaște, dacă ești oaia lui Christos. De nu ești tu încă, atunci vină la la Mântuitorul, el nu numai este păstorul cel bun, ci și așa, prin care trebuie să înțrăm, ca să putem deveni oile sale. Cel ce este spălat în sângele lui, acela e apoi oaia lui.

DIN SF. SCRIPTURĂ.

Culegere din cartea Proverbelor.

(Cap 15, 4.)

Limba iubitoare de pace este un pom al vieței, iar răutatea în ea face spărtură sufletului.

(Cap 15, 8.)

Sacrificiul celor neleguiți este uriciune lui Iehova, dară ruga celor drepti plăcerea sa.

(Cap 15, 16.)

Mai bine este puținul cu temere lui Iehova, decât multe tesaure și ne odichnă cu dânsule.

(Cap 15, 24.)

Calea vieței merge tot în sus pentru cel înțelept, ca să se depărteze de infernul de jos.

(Cap 15, 28.)

Înima dreptului gândește ce are să răspundă, dară din gura neleguiților ivesc cele rele.

(Cap 16, 8.)

Mai bine este puținul cu dreptate, decât multul câștig cu nedrept.

MISSIUNE.

Cursuri biblice.

Cu ajutorul lui Dumnezeu avurăm în aceasta iarnă cursuri biblice și încă în Körösbökeny din 29 Ianuarie până la 1 Febr. în Világos din 2—4 Februarie și în Talpas din 5—11 Februarie. Ca învățător a funcționat fratele A. Zdráhal din Késmárk. Cei ce au luat parte știm că s'au și bucurat.

Apoi am mai avut un curs biblic în Budapesta la care au luat mai mulți frați, din mai multe limbi parte. Acesta s'a început în 21 Februarie și a ținut până la 6 Martie st. n. Ca învățători au funcționat frații H. Mayer, A. Zdráhal și R. Scheffler. Cel din urmă deși purtând un morb greu cu sine, că fu cu puține săptămâni mai înainte operat, totuși aduse după puțină sa o învățătură interesantă despre viața lui apost. Pavel.

Fiind noi în Bpesta s'a întâmplat un lucru frumos: În Dumineca de 25 Februarie s'au mărturisit și fură botezați pe mărturisirea credinței lor 5 prizoneri ruși în batisteria ce să află în capela din Wesselényi-u. 53. Încă au mai rămas astădată 3 înși pentru altă ocaziune, că nu fură aflați ca copți a fi botezați. Tot din mai mulți frați ruși auzirăm și cântări frumoase cântându-se în chor. Adecă este între ei unul, care să pricepe la note, și acesta i-a învățat.

Oh, deo Domnul, ca și ai nostri, între cari sunt încă și predicatori și choriști, și încă sunt mulți prinși în Rusia, să fie tot așa lucrători și choriști rezultatori acolo în țara și pământului lor, ca când vor veni înapoi în patria lor, să poată și ei arăta ceea ce au lucrat acolo pentru Domnul și împărăția lui. Iar noi să nu încetăm a ne ruga pentru cei îndepărtați dintre noi, ca să fie păstrați în mila lui Dumnezeu de cadere; dară și pentru aceia, cari sunt veniți de acolo la

noi, ca să aștepte pre Iisus, principelui păcei; dară să ne rugăm și pentru pocăința popoarelor patriei noastre, și astfel împlinindu-se scopul lui Dumnezeu, să vie vremea cea mult dorită și așteptată a păcei pentru toate națiunile pământului.

Berbecar.

Ceva despre dare.

Noi trebuie să ajungem acolo, a cunoaște, că întreaga noastră avere este a Domnului, o cunoștință, pre care cu durere creștinii să pare a o fi pus-o la o parte în praxă. Noi ar trebui la toată cheltuirea, și dacă s'ar părea omeneste a fi mai pe atâtea de îndreptățită, să ne rămânem totdeauna în clar de aceea, că cheltuim banii Domnului. Noul Testament nu are legea zeciuiei. Așa nici nu voim noi să punem creștinătatea în lanțuri și nici a face cuiva o lege despre dare sa, dară noi ar trebui să facem pe acest teritor după măsura mijloacelor noastre regulat și după plan. Noi înșine ne-o ușurăm, dacă ne hotărîm o sigură parte a venitului nostru ca minimum (cea mai mică socoată firește trebuie zis, că eu am la 100 de cor. 10 dobândă, când pot fi și mai multe zeci, ceea ce în vremea noastră nu cu greu să întâmplă). Aceasta ne dă o mare libertate launtrică. Noi apoi nu ne mai privim ca posesori, ci ca mai mult îngrijitori. Daruri pentru împărăția lui Dumnezeu nici nu ar trebui să le socotim noi ca cheltuieli, ele sunt în fapt depuneri de capital, și încă așa depuneri, cari de toate cele pământești prin aceea să deosebesc, că sunt unite cu cea mai mare siguranță și camețele cele mai înalte. Noi am voi mai de multe ori să cercăm cheltuielile noastre anuale. Că oare nu s'ar putea șterge din ele vr'o cheltuială deșartă (de exemplu pentru multe înțorțolări, trufii, poște deșerte, nimicuri) ca să ne facem mai potriviti pentru lucrul Domnului nostru!

Din Wge.

Ceva despre facerea datoriilor.

Nu numai aceea să poate numi furătură, dacă sparg în vr'o casă, ei și aceea, dacă facem o așa datorie, care nu o putem plăti, sau dacă luăm împrumut, nu dăm înapoi (sau nu voim să dăm înapoi, și acarei plătire o împingem tot mai departe). Dacă nu avem bani, atunci simplu ne luăm împrumut, fără ca să gândim la aceea, cum o vom plăti înapoi; iar aceasta-i amăgire. De aici putem vedea, că oamenii creștinătății de astăzi cât sunt de scăpațați. Mai bine să mâncăm pâine uscată și să bem apă către ea, decât să facem datorie. Facerea de datorie să poate și ușuritate numi. Iar această ușuritate de regulă o naște gustarea alcoolului. *Din „Ig. T.“*

Aviz!

Aducem la cunoștința abonaților noștri, că deocamdată nu putem trimite — neavând tipărite — următoarele cărți: „Cântările Sionului“, și „Noul Testament“, legate în piele; Biblii mari, legate în pânză.

Hol van megírva? O carte foarte bună

pentru a găsi ori ce întrebare în biblie. Cei ce știu puținel limba maghiară, o pot foarte bine folosi. Prețul: Legată în pânză 3 cor.; tipărită pe hârtie indiană 3 cor. 80 fil. Să poate comanda dela **Welker József, Budapest, VII., Hársfa-u. 33.**

CĂLINDARE PENTRU CÊTITUL

∴ BIBLIEI ∴

Prețul 15 fileri și portul poștal.

Să pot căpăta la:

Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

Coale și plicuri

(cuperte) cu versuri biblice, 11 coale, 10 plicuri pentru 70 fileri să capătă la tipografia noastră pe adresa: **WELKER JÓZSEF Budapest, VII., Hársfa-utca 33. sz**

„Cântările Evangheliei“

carte cu note, cu 343 de cântări.

Prețurile sunt:

În legătura simplă . . . Cor. 7—

În legătura fină . . . „ 9—

Trimetem pe rambursă (utánvót) sau pe banii înainte trimesei.

„Cântările Sionului“ în pânza legată acum e prețul . . . Cor. 2—

Comandale să se trimeată la:

Welker József, Bpest, VII., Hársfa-u. 33

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin pe anul 1917

să mai poate căpăta. Prețul este 80 de fileri.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK“

„MULT JELEN JÖVŐ“

și calendarul german:

„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovacesc:

„ŠTYRI ČASTKY ROKA“

Toate aceste să pot căpăta la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.